

la espelma á la boca quant totas duas mans li eran absolutament necessaries, donantli la nostra ajuda, si son cos no bastaba á obeir al impuls de la voluntat. Talment semblava que tenia 'l dó de doblegarse á capritxo del tall de las rocas.

D' aquesta manera 's podia anar fent lo plano complet de la cova; y aixís entre reliscadas y esbufechs prenent midas de tot y de tot arreu, sense que las visions que feren fugir un dia á tres malaventurats minyons bo y picántlosi 'ls talons en sa fugida, vinguessin á farnos cap visita (sols reberem la d' algunas aranyotas y la d' una rata pinyada esporuguida) nos llensá altra volta á la superficie la boca de la cova de «Na Guilleuma.»

La radiant llum del sol gayre be 'ns enlluhernaba. Pero era qüestió de no perdre temps; aixís es que ab tot y tenir noticias ben poch interessants de las altras covas del turó, continuarem l' ascensió per lo mateix, en busca de uns furats en que ficarnos, assedegats de mes maravallas que admirar.

Un nou guia teniam desde la cova de «Na Guilleuma»; era una tendra germaneta d' un de nostres companys d' excursió, que coneixia pam á pam la montanya. ¡Com trescaba per aquellas rocas, cercant la entrada de las altras covas! Algunas insignificants totas, haviam resseguit, quant, y trobantnos al cim del turó, ahont en días de gloria pera nostra Patria hi era alsat lo gran Casal dels Moncadas, varem rebrer la agradosa visita de dos antichs amichs y companys de causa, l' enginyer N' Emili Buxó y 'l metje en Narcís Fuster y Domingo, que sabedors de la nostra excursió, venian á donarnos desde Ripollet una encaixada de má. Ocupacions ineludibles se 'ns los enportaban als pochs minuts d' estar entra nosaltres, no sens que avans nos fes sin fer prometensa de passar á Ripollet quant menos lo que 'ns restés de tarde.

Y forsa agreujats de veure'ns privats de sa companyia y de sa inteligencia, que á ben segur hauria sigut ben profitosa, seguirem en la nostra tasca.

Per tot, bocassas obertas al viu de la roca, que tant bon punt nos convidan á entrarhi, impenetrables parets de pedra y terra 'ns aturan lo pas; per tot esquerdas fondossissimas, sí, pero que sols permeten que hi entri la vista ab l' ajuda de la llum del magnesi aplicat á la sonda, ó que s' hi

rebeji 'l fum de l' erba encesa que hi llensem, anant á surtir triomfalment per altres forats distants alguns metres, com fentnos momarotas y burlantse de la nostra impotencia. ¡Bonichs sopluigs pel pobre pastor sobtat per la tempestat, excelents punts de defensa pel conill perseguit per lo cassador que fins de la fura podrá escabullirse per mil inderts!..... Nosaltres nós haviam de plegar de brassos davant de la estretoiró de la curtedat del pas que intentabam seguir, podiam donar la excursió á las renomnadas covas per termenada y baixar turó avall, despedintnos al ser á Moncada de la nostra amable companyia.

Una mica retrassats de la hora convidada, arribabam en Font y jo á la xamosa vila de Ripallet, dirigintnos de dret á casa de 'n Fuster. Allí tinguirem la sort de fer coneixense ab don Joan Buxó, alcalde de la vila, germá de n' Emili, al qui ja se 'n habia endut lo tren una pila d' horas lluny.

¿A que relatar-te estimat llegidor de LA VEU DEL VALLÈS, la franca expansió que regná entre nosaltres, las atencions de que forem objecte fins á la sortida del tren, per part de nostres consocis del *Centre Excursionista de Catalunya*? ¿No 'ls coneixes be prou á ells? ¿No 't figuras qui som, com pensem y que volem nosaltres? Me sembla que seria sobrer tot quant jo sapigués expressarte.

Granollers, Janer de 1897.

J. MASPONS Y CAMARASA.

Lo cant del Obrero

LEMA:
¡Gloria al treball
qu' es la noblesa
del home honrat!
CONRAT ROURE.

Aymant la patria y treball
emblema de gran fatiga,
la feyna te per amiga
l' obrer qu' empunya lo mall;
siga ferro ó be boscall
ho contempla ab ver amor,
y sens mancarli valor,
canta per dintre 'ls tallers
al costat de bons feyners
lo cant que naix en son cor.